

Londres destrona Wall Street

Quan escolteu algú dir que Londres és una ciutat freda o que els anglesos són gent apàtica i distant, contesteu-li que és mentida. Fins i tot enmig de l'insensible mercat borsari aquesta metròpoli de deu milions d'ànimes ens parla infatigablement de passió, d'ambició, de bellesa i del dolor que les uneix. Però, sobretot, ens parla del poder que aconsegueix qui finalment hi sobreviu.

A l'octubre del 1983, Cecil Edward Parkinson, llavors secretari d'estat per al Comerç i la Indústria, abandonava el gabinet de Margaret Thatcher forçat per la polèmica sorgida arran de la publicació en els diaris sensacionalistes de la notícia que mantenia un afer amorós amb la seua secretària, Sara Keays, i que Sara estava embarassada. La filla que va nàixer, Flora Keays, tenia un tumor cerebral. Van sotmetre Flora a cirurgia als quatre anys d'edat, una intervenció arriscada de la qual mai no se'n pogué restablir per complet. El 1993, Parkinson, retirat ja del Parlament, encara no havia enviat una sola carta d'aniversari a la seua filla, ni tenia al cap intenció de fer-ho, però va obtenir un mandat judicial per impedir que els mitjans del país en parlaren fins que Flora complís els divuit anys. Els reporters emmudiren. La tempesta va passar.

L'ordre del tribunal va expirar l'any 2001. Ja era tard. Durant gairebé dues dècades Parkinson havia lluitat ferotgement per la seua carrera política –recuperà seient al gabinet de Govern, hi va servir com a ministre d'Energia (1987) i de Transport (1989)– contra l'agulló de la premsa, empès pel temor que els destrets de la seua vida privada pogueren malmetre l'herència política: la desregulació radical dels mercats financers que va imposar en els anys vuitanta triomfà a la fi. Havia encès la metxa del que a la City –el barri de les finances– anomenen el seu Big Bang: llibertat de comissions en el mercat d'accions, ampliació dels horaris laborals, participació dels corredors de borsa en la propietat de corporacions empresarials... Com Parkinson

La City, per primer cop des dels dies de l'imperi britànic, torna a liderar les expansions del capitalisme. Londres és el banc preferit del món i EL TEMPS us explica per què.

havia previst, Londres “va obrir la botiga”.

La capital del capital. A les 5 hores de cada matí, directius japonesos amb adreça a les illes Bermudes, oligarques russos, xeics del Pròxim Orient, texans petroliers, vells nobles alemanys i italians hi aboquen milers de milions de dòlars, euros, lliures esterlines i yens que entren en circulació dins de les oficines, al marge nord-est del Tàmesi, en el triangle que forma la catedral de Sant Pau amb la Torre de Londres i els colors i les olors del popular mercat de Spitalfields. Aquesta és la City. Al centre hi ha el Banc d'Anglaterra i la Borsa. Al seu voltant, les oficines centrals del Lloyds i l'extraordinari coet de vidre de les assegurances Swiss Re que redibuixa el perfil del Londres en el segle XXI. Aviat, hi vindran els quaters generals del banc d'inversors Rothschild. Des dels anys noranta, Londres ha atret una part considerable dels despatxos de Citigroup, Goldman Sachs, Morgan Stanley i el Deutsche Bank. Oposat a aquest món d'ambició prosaica, un delicat pont de metall salva les aigües del riu. Ens condueix a la bellesa del museu gegantí de la Tate Modern, on la imaginació desafia els bitllets.

Sobre els carrers costeruts de la City, mentrestant, caminen a grapats, puguen, baixen o proven d'aturar un taxi negre, vestits metòdicament amb vestits foscos: els agents, assessors, consellers, corredors en nom d'empreses situades arreu del Planeta. 335.000 individus treballen apassionadament en el triangle. Un de cada sis treballs a Londres té alguna connexió amb la City.

Martin Graham, director de mercats de la Borsa de Londres, diu: “La City

“se sent orgullosa que companyies de 36 sectors econòmics i 27 països vinguin a nosaltres per fer negocis.” La cita és oficial i convincent. Els corresponents d'economia de Londres atribueixen a Graham una altra frase, també convincent: “Dediquem al dia un minut almenys per riure'ns d'aquells que vaticinaren l'enfonsada de la City

Les xifres de l'èxit

- Londres maneja:
 - 70%** del mercat secundari mundial de bons
 - 50%** del mercat global de mercaderies
 - 80%** dels fons de protecció europeus
- 419** noves companyies entren en la Borsa de Londres des del 2005 (**138** a Nasdaq, que ha provat d'adquirir la Borsa de Londres, i **36** a Nova York)
- 30.000** milions d'euros de nou capital en interessos generat per firmes britàniques a partir del valor d'accions dipositades en el mercat financer de Londres
- 13.500** milions d'euros en primes generades el 2006
- 90** milions d'euros generats en la City s'han invertit en cultura el 2006

si el Regne Unit no adoptava l'euro." Canary Wharf, el segon punt neuràlgic del Londres financer, és per si mateix un centre de negocis major que el de Frankfurt, i dóna ocupació a 80.000 persones.

A les 8 h del matí, obren els mercats de la Unió Europea. A les 2.30 h de la vesprada, ho fan els dels Estats Units, i més tard seran els mercats financers asiàtics els que engeguen fins a les 5 h am. I la roda torna a rodar.

Per contar el relat de la transformació de la City, la premsa de Londres sol referir-se a la història particular del corredor de borsa Michael Spencer. Spencer va fundar ICAP el 1986 amb 50.000 lliures; avui, ICAP és la corredoria de borsa més gran del món, amb un volum de transaccions diàries proper als 2.000 milions d'euros. Spencer creu que l'èxit de Londres rau en dos avantatges sobre Wall Street: "El Reg-

ne Unit només aplica impostos sobre els guanys trets en territori britànic, mentre que els Estats Units ho fa sobre els ingressos globals. A més, el nostre reglament és molt més flexible, ací no cal justificar l'origen ni l'ús de cada cèntim." Londres parla l'idioma dels negocis (l'anglès, o si cal, qualsevol altre, del català a l'afrikaans, el mongol o el punjabi), Londres viu en una zona

Londres parla l'idioma dels negocis (l'anglès, o si cal, qualsevol altre: del català a l'afrikaans, el mongol o el punjabi)

horària estratègica, Londres és liberal: ho diu el seu himne nacional, "Gran Bretanya governa les onades"... dels diners.

Sobre la lleialtat. L'èxit de Londres té dues raons més, encara que pocs les admeten. Una es diu Enron, el pitjor cas de corrupció i frau de comptes en la història de les corporacions nord-americanes, que va col·locar sota rigorós escrutini companyies del pes d'IBM, Xerox o Coca-Cola. A l'any següent de l'escàndol, el 2002, el Congrés dels EUA va aprovar la llei Sarbanes-Oxley (Sox) que endureix la revisió de les finances privades i aplica sancions substancials, a més d'establir controls en el govern de les corporacions. Per trobar referents de la Sox en la història política dels Estats Units, cal girar pàgines enrere fins al 1930.

L'altre motiu és l'11-S. Des dels atacs terroristes fins a les Torres Bessones de Nova York, els viatges de negocis han davallat un 10% anual. Per la seua banda, l'administració Bush s'ha tornat inflexible i brusca en el tracte amb els inversors estrangers: quan al març del 2006 Dubai Holding va adquirir la britànica P&Q, l'administració nord-americana va obligar la companyia dels Emirats Àrabs a vendre les propietats de P&Q als Estats Units. Tot plegat, l'atmosfera descoratja més i més firmes que fins avui havien triat Wall Street per fer-ne el seu escenari d'operacions.

Curiosament, si hi pensem, els majors beneficiats han estat Londres i la seua elit financera i política, que durant els darrers sis anys ha col·laborat incansablement amb l'estratègia internacional nord-americana. El mateix Cecil Edward Parkinson -avui baró de Carnforth- presideix, amb Margaret Thatcher, la fundació Way Forward, que el proper 5 de febrer, amb els Conservative Friends of Israel, ha organitzat una conferència de suport al govern Bush en l'enduriment de relacions amb l'Iran. Probablement, el Govern laborista, amb Tony Blair o Gordon Brown, hi estarà d'acord, perquè Londres no pot viure sense passió, sense ambició. Sense dolor. Els sobrevivents ens ho explicaran.

*Victorià Jiméñez
Londres*

